

[Henry Christensen.]

begivenheder i erindringen, erkende, at det er sket en og anden gang, at medlemmer af mit parti har benyttet sig af denne deres naturlige ret.

Da det ærede medlem var kommet videre frem i sin argumentation, forklarede han noget om, at man kunne være bange for mytedannelser. Det tror jeg, når det kommer til stykket, egentlig kun kan afværges gennem en rigsrettsag. Det var måske i tidligere tider, det ærede medlem og hans parti i særlig grad kunne tale om det sidste hold af mænd.

Da det ærede medlem så havde, forstår jeg, udtømt sin argumentation, gik det ærede medlem over til personlighederne. Jeg håber, at de bemærkninger, det ærede medlem havde gjort, inden han kom dertil, i hvert fald var baseret på noget større viden og noget rigtigere grundlag end de personlige bemærkninger, det ærede medlem følte sig foranlediget til at drage frem i denne debat, og jeg skal tjene det ærede medlem i at afstå fra at gøre gengæld.

Jeg vil gerne takke den højtærede statsminister for de bemærkninger, statsministeren gjorde. Jeg forstår deraf klart, hvordan statsministerens stilling til problemet og sagen er. Statsministeren kunne ikke forstå, hvorfor jeg kunne være interesseret heri. Det skal jeg lade ligge, det synes jeg nok der kunne være rimeligt grundlag for. Statsministeren vil altså sige, at det afgørende er, at man tager rigsadvokatens indstilling til efterretning. Dette synspunkt går igen i en del af den øvrige argumentation. Jeg synes, det måske er nødvendigt at gøre en bemærkning hertil. Det er den, at medens rigsadvokaten naturligvis i almindelige straffesager må i særlig grad være kvalificeret sagkyndig og være den, der skal tage stilling, eller den, der skal rådspørges, gælder den samme kvalificerede sagkundskab måske ikke specielt, når det drejer sig om at vurdere, om en sag skal for rigsretten. Jeg bebrejder naturligvis ikke den højtærede justitsminister, at han har

spurgt rigsadvokaten. Jeg vil dog sige, at jeg ikke mener, at rigsadvokaten på dette område kan besidde den samme særlige kvalificerede kompetence som måske på de øvrige områder, der i særlig grad sorterer under hans embedsområde. Jeg sagde — jeg ved ikke, om det var det, den højtærede minister sigtede til, da han hævdede, at jeg havde talt i et plan, han ikke ville gå ind på eller beskæftige sig med; jeg erkender, at jeg lagde særlig vægt på det, fordi jeg mener, det er væsentligt for os i denne drøftelse — at vi her måtte anlægge også en parlamentarisk eller forfatningsretlig betragtning. Det har den højtærede minister altså ikke villet gå ind på, og det har rigsadvokaten for sit vedkommende jo heller ikke gjort, hvad man måske heller ikke kan forudsætte. Rigsadvokaten har jo ændret vurderingen på ét punkt, nemlig i henseende til spørgsmålet om muligheden for et indiciumbevis, fra den første udtalelse til den anden.

Det andet hovedproblem, spørgsmålet om, hvor langt ministres oplysningspligt, ikke alene pligt til at give rigtige oplysninger, men også til ikke at fortie væsentlige ting, går, får man ikke megen vejledning i, hverken i statsadvokatens eller rigsadvokatens udtalelser, ja, man får faktisk ingen vejledning med hensyn til, hvilke momenter der overhovedet er indgået i deres grundlag og overvejelser. Den er vi derfor i det høje ting henvist til at skaffe os selv, og det er, som om denne debat ved visse lejligheder har en tendens til at gå væk fra det centrale, gå væk fra det spørgsmål, folketingsretten gennem Augo Lunde dengang interesserede sig for, om der var momenter, der kunne bevirke, at man blev mere forsigtig med vintersejlad med passagerer i fuldt antal. Jeg vil gerne understrege, at det er det, der er og må være hovedmomentet fremdeles.

Så gjorde den højtærede justitsminister et par bemærkninger til mig om betydningen af skønnet, og jeg erkender, at der efter min opfattelse må være et vidt skøn, men jeg sagde også, at efter min opfattelse er